

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 glđ., za pol leta 2 glđ., za četrt leta 1 glđ.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

O, ne žaluj, ti, krasna žena . . .

O, ne žaluj, ti, krasna žena,
Da móža ti je vzela smrt,
Še sreča tvoja ni zgubljena,
Še vrtec nádej tvoj ni strt! . . .

V poménku ko stojíš pred máno,
In mótrim vitko tvojo rast:
Sè silo, preje nepoznáno,
Dviguje se mi v prsih — strast . . .

„O, ne žaluj, ti, krásna žena,
Razvèdri tóžni si obráz!
Ljubezen žárna in iskréna
Objemaj naju večni čas!“ . . .

Bog dal je tēbi srce milo
In bistro-jásnega duhá,
Nasùl v naróčje preobilo
Posvétnega ti je blagá! . . .

V naročje bi ti hótél pásti,
Prižéti k sébi te gorkó,
Ob vrócih poljubljájev slásti
Lepó prosíti te takó:

Tehomil.

Istrske brusijade.

Dovršeno je. Verifikacijska zadeva v deželnem zboru istrskem vlekla se je kakor morska kača. Kje je iskati uzrokov čudni ti taktiki, ne vem; ali v neodločnosti in omahljivosti italijanskih gospodov, ali pa v tem, da so hoteli, da naši poslanci-mučeniki pretrpé vse stadije grozne torture, kakeršna je v rabi v območji „àvite colture“, kar jim naj bi bilo v pouk in svarilo, da v bodoče trikrat dobro premislijo, predno se pusté voliti takim pôtem, kakeršnega predpisujejo *postavna določila*, bodisi že da so bili voljeni z *ogromno večino*, ali pa *jednoglavno*. Posebno zadnji slučaj je hud madež na slovanskih, od rojstva že kolikor — toliko omadeževanih mandatih. Bivši poslanec Mandić naj si to zapomni.

Imenitno dôbo smo ravnokar prebili. Ves svet je nestrpno pričakoval senzačnih vestij iz malega Poreča; skrb, kakó da bodo ukrenili mogotci, držeči v rokah insignije *suvrenne irrendente* — ne mislite da pretiravam *res takó* — prevzela je ves civilizovani svet takó intenzivno, da je pod tem deželno-zborskim bleskom celó otemnela nekđaj svetla zvezda Boulangerjeva; krivonose proroke politiških vremen so pa ti epohalni Poreški do-

godki toliko zbegali, da so celó zamudili pogoditi prevažni moment: je-li dolgonosi Koburžan na svojem, s prav kurirsko hitrostjo vršecem se potovanji srečal ljubkega Amorja, z obligatnim, neizmerne radosti in neizmerne srčne bóli prouzročujočim lókom v roci, ali pa je hitel od jednega kraja do drugega — prav po znani Stritarjevi: „Danes tukaj, jutri tam“ — z namenom, kateremu frivolni svet navadno réka: *pump*. Zató pa moramo konstatovati velik nedostatek, ki bi mogel postati nevaren ravnotežju starikave Evrope: da ne vemo, se je-li vrnil skrbni „oče“ národa bolgarskega kot srečen ženin med „ljubljeni svoj narod“, ali pa je bil rezultat misterioznega tega potovanja vsled eventualno dogodivšega se „refus-a“ *še večji nos*, nego ga je poprej imel. Toda ne sodimo preostro ubogih, s tolikimi posli preobloženih „šornalistev“, ker neso posvetili potujočemu Koburžanu toliko pozornosti, kakor bi se spodobilo mogočnemu temu potentatu; saj se celó dogaja, da sicer vestni in trudoljubivi deželnozbornski poročevalci v „šundru“ presliši kakov predlog. V „Slovenčevem“ uredništvu menda vedó o nekem takem slučaju.

Dolgo so torej odlagali italijanska gospôda, poslednjič so jo pa vender-le pogodili. „Finis coronat opus“. In res so krasnim načinom ovenčali deželnozborsko svoje delovanje. Mej italijanstvom kraljuje te dni samo veselje; italijanski poslanci vedejo se, kakor da so junaški uničili grozovitega zmaja in takó rešili civilizacijo in kulturo neizogibnega propada; italijansko časopisje pa unisono poje veličastno pesem o „vittoria dela moralitá“. Slava jim, slavnim čuvajem slavne italijanske moralnosti! — Meni je jako žal, da ne poznam vseh teh gospodov po lici; vestno pisane biografije z dobro zadetimi slikami bi izvestno zanimale čitatele naše. Če ni, pa ni, in „kjer nič ni, je tudi cesar pravico zgubil“. Oprostite torej, da ne morem vršiti dolžnosti svoje v polni meri.

Trojico pa vender-le poznam: *Wassermanna*, *Clevo* in *Stanicha*.

Poslednja dva Italijana najčistejše krvi — imata nekda največ zaslug, da se je vojna ta takó slavno zvršila za italijansko stranko.

Najmarkantnejša figura mej temi tremi je vsekako dottor *Domenico Stanich*. Ime se sicer ne slaga povsem z drugo njegovo politiško kvalifikacijo, ali nomen ni vsakokrat omen. Mož se je svojim nastopom v ravnokar završeni sesiji brezdvomno ovékoslavil, ne le s tem, da je kategorično zahteval, da se uniči izvolitev *Conti-jeva*, postavivši slavno majoriteto pred alternativo: ali ide on, slavni *Stanich*, ali pa mora iti gotovo ne takó slavni *Conti*; ampak tudi s tem, da je takó sijajno izvrševal ulogo angela, držечега v roci britki meč in preganjujočega iz raja Puljskega vse zle duhove, politične in ponočne agitatorje, črno opisane šolske nadzornike in kar je tacihi človeškemu društvu nevarnih parasitov. Na večer onega dné, ko so uničili volitev *Conti*jevo, šel sem mimo komptoarja *Fragiaccomovega* — kjer imajo nekda spravljene vse tiste ruske rublje, ki jih bodo potrebovali, ko bodo hoteli najti rusko propagando in panslavistiške spletke. — Ozršemu se v lokal, prikazal se mi je imponujoč prizor: sredi lokala *Stanich* in okolu njega vse komptoarsko osobje. Dr. *Domenico* gladil si je z jedno roko krasno črno brado — v treh farah je ne vidite táke —, druga pa je prav energično vihtela debelo palico, kar moramo vsekako zmatrati posebnim naglašanjem onega, kar je pripovedoval. Govoril je brezdvomno o slavnih svojih činih, do kakeršnih se more popéti le malokateri deželni poslanec. Da je mej bojem puško in tornister od sebe vrgel, prepustivši predlog svoj gotovemu poginu, to nikakor ne škodi junaški njegovi slavi. V boji proti politiški nemoralnosti se je mož junaški *blamiral* — kaj hočete več?! Ako se bode kedaj konstituirala kaka politiška „*Sittencommission*“, njega bodemo volili predsednikom in nikogar drugega.

Wassermann je star naš znanec. Voljen je bil v okolici Puljski. Tudi on se je odlikoval v boji proti nemoralnosti. Mož ima nekda dobro, ostro peró, katero se pa izza kakega zida — je bolj varno takó — prav rado obrača proti lastnim prijateljem. Govori se, da će gosp. *Zanetto* v kratkem svet iznenaditi z epohalnim literarno-politiškim delom. Obravnaval bode ta opis o politiškej, specijalno volilno-agitacijskej moráli. Vsekako jako interesantno gradivo. In gotovo ni nikdo v toliki meri poklican, da v tem „*genru*“ povzdigne glas svoj, nego gosp. *Zanetto*. Podrobnostij ne smem predčasno priobčiti, ker bi potem publikacija ne bila tako efektna; pač pa mislim, da se ne pregrešim, ako prijavim naslove nekaterim kapiteljom: I. „*Sestava volilnih listin, oziroma pripomoček, da tudi mrtvi lahko volé*“; II. „*O prilizovanji volilcem in*

strahovanji volilcev“; III. „*Kakó se more za časa agitacije zatajiti narodnost svojo in principe svoje, ako mišljenje volilcev takó zahteva*“; IV. „*O posojevanji denarja in pogoščevanji volilcev za časa volitev*“; V. „*O kupovanji glasov in návodilo, kakó ljudi iz spanja buditi*“; VI. „*O terorizaciji volilcev na dan volitve, brez katere poštena volitev niti mogoča ni*“. Zadnje poglavje imelo pa bode uprav senzacionalno vsebino in bode pisano v lapidarnem štilu. Naslov mu bode: „*O macheronadah kot gotov pripomoček v dosego legalnih volitev*“.

Strmeli bodete, pravim Vam, strmeli in obsodili bodete frivolnost deželno-zborske manjšine, ki se noče klanjati takim dušnim veličinam. O ti nihilisti, ti!

Clevo je še novinec, njegovo dosedanje delovanje vršilo se je le za kulisami; dovolite mi torej da za danes odložim svoj „*parere*“. O pravem času bode tudi o tej zvezdi na italijanskem nebu svojo izrekel Vaš —č.

Ogljar.

(Narodna pesem. V Kokri zapisal Radovan.)

Jaz sem pa ogljar fant,
Da m' ga ni para fant,
Če ne verjamete,
Semkaj pojdt'e
Z ogljem v mest' hitim
Na vse grlo kričim:
„Oglje, oglje! v ceno ga p'stim!“

Konj'ča prav suh'ga imam
V ravnem potegne sam,
V breg mu nerado gre,
Tud' se mu upre.
Hitro se uprežem ž njim,
Na vse grlo kričim:
„Oglje, oglje! v ceno ga p'stim“

Služim si dober lon
Imam že dvesto kron,
Da se po ogljarsko
Nosim lepo.
V gorah jaz dom 'mam svoj,
Dečve deró za m'noj:
„Ogljar, ogljar, mora bit' moj!“

Tako je prav!

Povodom promocije gospoda dr. *Žitka* na vseučilišči v Gradci, priredilo je akademično društvo „*Triglav*“ veselico, pri kateri je, kakor je bilo v „*Narodu*“ čitati, vseučilišni profesor dr. *Krek* mej drugim govoril tako:

„Slavna gospoda! Srčno se mora človek veseliti videč v kakej slogi in vzajemnosti praznujejo danes ne samo Slovenci, ampak Slovani sploh velik slovensk praznik, tembolj se mora veseliti, ker drugod, pri domačem ognjišči tega ni —! Ni dolgo tega kar so začeli „*nekaterniki*“ tako nekako premišljeno, organizovano netiti ogenj domačega prepira, ki bo, ako bo tako raste, kmalu okužil do zdaj zdravo telo slovenskega naroda. — Tisti „*nekaterniki*“ se v krvavem potu svojega obraza trudijo, da se kakor hitro le mogoče vzdiguje ponosen nerazrušljiv kitajski zid mej posvetnjaki in duhovniki, češ, potem bo vendar „*vera*“ varna ali vsaj „*pešala ne bo*“ —! Ravno izbirčni v svojih sredstvih ti ljudje pač niso, saj je le „*ad maioren dei gloriam!*“ V svojej strasti napadajo najzaslužnejše može,

narodnjake, ki so osiveli v boji za narodne naše svetinje, sploh menda ni varen nikdo pred njimi! Oni pač kalkulujejo: E, liberalci so, in kot take jih moramo uničiti! Če so pa kaj tistemu „narodnemu maliku“ žrtvovali, to ni prav nič posebnega pred našim, menda samo „kaznujočim Bogom“!

Pometati hočejo ti ljudje po ulicah literarne Slovenije, češ bodite hvaležni, da vam toliko smeti s pota spravimo, a nazaj ne pogledajo, kjer njih stopinje in „metle“ a la „Rimski katolik“ do zdaj le čisti zrak onečiščajo. —

Res strašno težko je dandanes delovanje za narod, povsod le napadi, a nikjer hvaležnosti —! Pa vendar to nas nikdar ne sme motiti v delovanju za narod, za katerega moramo živeti in umreti! Vse za narod, to naj bo gaslo vsakemu izmed nas skozi celo življenje. Še mnogo govoril je učeni gosp. profesor, o visokih šolah, o značaji itd. ter nam marsikateri zlati nauk dal iz svojega življenja!

„Slovenec“ z dne 14. novembra št. 264 ima dopis, ki pravi o tem govoru doslovno:

„Žal, nedostaje nam časa, da bi vsaj v glavnih potezah priobčili krasni, z burnim navdušenjem vzprejeti govor g. prof. dr. Kreka“.

Tolikej objektivnosti nasproti ne moremo družega, nego iz vsega srca vsklikniti:

Tako je prav!

Drobne vesti.

Na Dunaji živi ženska, katera po cele ure niti besedice ne izpregovori. Zdravniki doslej še ne vedo uzroka tej čudni prikazni. — V deželnem zboru kranjskem je tudi par poslancev, na katerih se prikazujejo jednaki simptoni.

Na Igu živi kmet, tako visok, da mora vsakokrat poklektniti, da si more klobuk z glave sneti.

Obesil se je nek Krakovec, ker je običajna Ljubljanska megla tri dni izostala.

Preobjedel se je znan kmet z Dolenjskega, ki je v jeden mah zaužil dve Ljubljanski žemlji.

Nemški turnarji uložili so pri vodstvu Ljubljanske plinarne prošnjo, da se jim vselej par dnij poprej naznani, kdaj bode mrkala plinova luč, da bodo pravočasno skrbeli za policijo.

Uradniki dobé uniforme in britke sable. Čudno pa bo vender, ker bodo levičniki mej njimi, sablo imeli na desni strani pripasano.

V krčmi.

Gost (gostilničar): „Čujte, gospodine, tako majhen kos klobase za 20 soldov, pa še ta smrdi, to je predrago!“

Gostilničar: Prosim, prosim! Da je kos večji, smrdel bi še hujše.

„I no, vzela bi vas v službo, toda, ali ste pa tudi zvesta?“

„O prosim, milostna gospa, naj le mojega Franceta poprašajo, ki je pri Kuhnovcih.“

Iz šole.

Učitelj: Janezek, povej, koliko ur je na dan?

Janezek: 25.

Učitelj: Od kod pa petindvajseta?

Janezek: Saj ste včeraj pravili, da se je dan za jedno uro potegnili.

V zavodu.

Učiteljica: Katere zobe dobivamo najkasneje?

Učenka: Paichlove!

Čudno soglasje.

„Slovenski Narod“ obvestil je svoje čitatelje, da je gospod Fr. Jakopič, posestnik v Krakovem, kupil nekdanjo Baumgartnerjevo hišo na Emonske cesti iz zapuščine Treotove za 28.560 gld. Za njim prinesla sta isto vest z isto vsoto najprej „Laibacher Zeitung“ potem pa še „Slovenec“

Ker je gospod Jakopič v istini kupil omenjeno hišo le za 28.160 gld., in ker sicer mej rečenimi listi ni čutiti takega soglasja, nastaje pač vprašanje:

„Kommt diess von ungefähr,
Oder von etwas anderm her?“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Ni kmalu tako razvedrilnega berila, kakor je purmansko-rudečega kapelana Kalana kosorepni listič. Kadar mi pride v roke, vselej imam izvrstno zabavo, ker se mnogo in dolgo smejem. In smeh je koristen za prebavljanje in sploh za zdravje. Kalanov listič náme isto tako blagodejno upliva, kakor nekdanji Langerjev „Hanns Jörgel“.

Mož pisal bi rad jako popularno, a k temu mu pero še ni dovolj otesano. Okoren je, da je groza. V poslednji številki napisal je v svojem lističi, namenjenem preprostejim čitateljem: „*Ruski stric je vedno zapet do vratu; nikdo ne ve, kam da meri; le včasih se začuje od daleč žvenketanje britke sabljice.*“

Čitatelj v očigled tem vrsticam osupnen stoji. Kdo je ruski stric? Morda gospod Kalan sam? Saj je vedno do vratu zapet in menda zbok tega tako rudeč, kakor kuhan rak? Beseda „stric“ mu tudi ni posebno tuja, saj je šele te dni strica svojega zagrebel v hladno mogilo? In kaj pomenja žvenketanje britke sabljice?

Na to kratek odgovor: Stričeva sabljica sploh ne žvenketa. Kajti stric je le gospod Kalan, sabla pa lesena. S to sablo in s papirnato čepico na glavi si sicer res domišlja, da je vojskovodja, kakor mali dečaki, ki včasih vojake igrajo. Nihče pa tega za resno ne zmatra, marveč se k večjemu dobrohotno smeje, češ:

„Der Mensch muss eine Freude haben,
Sonst hätt' er ja ka Freud',
Und wenn er keine Freud' nit hätt'
So hätt' er gar ka Freud'.

Iz tega je že čitatelju jasno, da je Kalanov listič glasilo neprostovoljne humoristike. Če torej o tem ali onem listu piše, da „laže, obrekuje, tolče na vse strani, kakor da je obdivjal“, potem vsakdo ve, da je Trnovski kapelan mislil s temi besedami le samega sebe, da pa v svoji rimsko-katoliški ponižnosti tega povedati ni hotel. Saj pa je temu imel veliko razlogov. Na veliki zvon bi moral obesiti, kako je bramabarsoval za zadnjih volitev, kako se je grozil, da bo naš list tožil in kako se je sramotno sam onesnažil z ono znano zadevo, ko umirajočemu možu ni prinesel svetstev za umirajoče, temveč svojo dolžnost v nebo kričeče zanemaril.

In tak mož (?) naj razsoja o družih, neljubih mu nasprotnikih?

Pošteni in pametni ljudje ne morejo čitati tacega lista, ako ne čutijo nepremagljive potrebe, seznanjati se z *netopirji s kljuni* in voziti se z železnico, zgrajeno že 1805. l.

Gospod kapelan Kalan bil je toli ljubeznjiv, da je naš list imenoval „gnjus Brus“. A te besede bijejo ga liki Dežmanove „Proklete grablje“ po lastnih čeljustih. Kdo je večkrat bil na „Brusu“, nego Kalan sam? To Kalanu preseda, gnusi se samemu pred seboj! A žal, mi mu ne moremo pomagati. Naj nam dokaže le pičico neresnice, takoj smo mu na razpolaganje. Tako pa s svojim brcanjem, kakor neuki „remont“, le glasno v svet trobenta, kako silno ga bole naše opazke. Gnusi se mu pa tudi tovarišev svojih. Čital je o njih uprav nespodobne stvari. Mi ne moremo drugače, saj so gospodje sami javno priznali, da jih le fotografujemo. Ako ima torej kdo izmej njih prevelike bradovice, ali pa preobčutna kurja očesa, kaj moremo mi za to? Mi Vas predstavljamo, kakeršni ste, prav nič drugače, dasi bi želeli, *da ste drugačni.*

Kalanu se gnusi, da umirajočim ne daje cerkvenega tolažila v večnost, gnusi se mu, da je prijatelj Karlin preiskren botanik, pomiluje morda pobratima Meglo in podzemeljskega Andreja Glivo, po godu mu morda tudi ni „Misel“, ki je meso postala. Vse to mu je *gnus*. Nam pa tudi. Jako drago bi nam bilo, ko bi vsega téga ne bilo, ko bi gospodje ne kazali svojih moralnih ulés tako očitno, vsem v *pohujšanje*. To je zares gnus, *velik gnus!* Zatorej pometajte najprej pred svojim pragom!

Po navedenem vsakdo lahko umeje, koliko so vredne *Kalanove laži*, da slovenski listi rujejo proti veri, proti vsej duhovščini. Blagodušni „Slovenec“ je v tej zadevi že mogočno propovedoval, da je naš urednik prisegel, da bode moralnično uničil duhovščino, govoril ob agentih, katere imamo baje v tobačni tovarni, naposled pa je kakor polit koder stisnil rep med noge in dandanes še ni proklical tendencijozne, ali brumne svoje laži. Taki so ti poštenjaki!

Kdor je razumen, dobro ve, da vera ni zavisna samo od gospoda Kalana ali pa Žitnika, da se še ne napada duhovščina v obče, ako klestimo posamične nepravilne izrodke, da je torej ves Kalanov vik in krik le — *prazna slama*, katero naj on tudi nadalje še sam mlati. Zatorej mislim, — imam pa tudi mnogo somišljenikov za seboj, — da kakor je Dunajski „Extrablatt“ in pa „Das interessante Blatt“ le za fijakarje in branjevke, tako je tudi Kalanov listič le za take, ki vse Kalanove neslanosti radi beró in menda celo *netopirje s kljuni* na prežgani juhi kuhajo. *Bon appetit!*

„Poslušajte gospod! Ko ste stanovanje vzeli, ste pravili, da nimate otrok. Sedaj pa slišim, da imate štiri hčere, vse že za možitev!“

„Da, da . . . saj te vender neso več otroci?!“

V evropski menažeriji.

„To vam je zver, katere ne zna nihče tako krmiti, kakor jaz, ker sem jo z malega vzgojil. Ta zver živi na kopnem in na morji in je požrešnejša, nego bi si kdo mislil. Požira ne le ljudi, ampak tudi hiše in cela posestva, še dolgovci se jej ne gabijo. To je pravi pravcati „Kabinetstück“!

Slavne lobanje.

Iz Debrečina, pristno madjarskega mesta, kjer niti kave brez paprike ne pijo, odpravil se je neki pravi „madjar ember“ na Dunaj. Zvršivši posle svoje hotel je porabiti ostale dni za svojo zabavo, da si ogleda Dunaj in njegove znamenitosti.

V isti čas bival je na Dunaji neki Švaba, ki je v Praterji kazal svoj muzej. Debrečinec pride tudi do tega muzeja in si misli: Vrag znaj, pride li Švaba z muzejem tudi v Debrečin, ali pa ne. Porabi torej priliko in o glej, kaj se vse vidi v tem slavnem muzeji.

Madjar plača in vnide. Blizu vhoda zapazi na neki mizi človeško lobanjo.

„Čegava je ta lobanja? Ali se ve, na čegavem tilniku je nekdanj ta glava tičala?“ upraša Debrečinec gospodarja v nemškem jeziku, a z onim specifično madjarskim naglasom, ki je svetovno znan.

„Ve, se ve. Kaj bi se ne vedelo?“ odvrne Nемец in ker je takoj spoznal svojega moža in znal, kaj bode „madjar emberu“ po godu, brzo dostavi: To je lobanja slavnega madjarskega junaka Rakocija.“

Debrečinec prikloni se globoko in poln pijetete poljubi lobanjo, potem ide dalje.

A čez par korakov zagleda na drugi mizi zopet človeško lobanjo, malo manjšo od prve.

„A čegava je bila ta glava?“ upraša zopet Nemca. Ta mu odgovori:

„No to je glava tistega Rakocija, toda iz one dobe ko je bil še mlad deček.“

Debrečinec v svojej oduševljenosti ni premislil, da Rakoci ni imel dveh glav, kakor avstrijski orel, katerega na Madjarskem tako silno črte, — prikloni se in poljubi tudi to lobanjo, potem pa jako zadovoljen in oduševljen ostavi muzej.

Ali je hudič, ali ga pa ni?

V neki družbi pričel se je pogovor o hudiči. Visokoučen brivski pomagač je živo dokazoval, da hudiči ne eksistujejo, da jih sploh ni.

Na to pa se razjezi brat Iskra in mu reče: Kaj tvežeš tako neumno! Kako da bi hudiča ne bilo? — Kdo bo pa potem mojo ženo odnesel?“

Kdo ima več svetcev?

Sešla sta se nekoč srbski pop in židovski rabinec v vaški krčmi. Seznanila sta se in sklenila, ker tudi več izbirati ni bilo, da vzameta skupaj jedino sobo, ki je bila še na razpolaganje, da v njej večerjata in spavata.

Ko sta odvečerjala, začela sta se pogovarjati zdaj o tem, sedaj ob onem, naposled prišla sta tudi na vero. Na vrsto pridejo tudi svetci. Rabinec reče v šali, da imajo židovi več svetcev, nego li Srbi, a srbski pop ni niti v šali dopuščal, da žid kaj takega govori. Leté besede sem ter tja in skoro dojde stvar do resnobe. Vino je oba že nekoliko bilo ugrelo in določila sta originalno stavo: vsak izmej njih narekuje svoje svetce na pamet, a kolikor bode svojih svetcev izrekel, toliko sme drugemu dlak iz brade izpuliti.

Rabinec začne: Prorok Mojzes — pa izpuli popu dlako iz brade.

Pop: Sveti Jovan — ter rabincu izpuli jedno dlako.

Rabinec: Abraham in Izak — izpuli dve dlaki.

Pop: Peter in Pavel — tudi dve dlaki.

Rabinec: Patrijarh Jakob in dvanajst njegovih sinov — 13 dlak.

Pop: Jezus Kristus in 12 aposteljnov — tudi 13 dlak.

Rabinec: 40 dečkov v razbeljeni peči. Ta je bila huda. Rabinec populi popu 40 dlak. Pop metal se je po stolu, dokler ni bilo 40 naštetih.

A jedva je bilo to število polno, razjari se pop, skoči s stola in zagradi rabinca oberoč za brado ter zakriči, kolikor je le mogel: *Štirideset tisoč mučnikov!* In hudo bi se bilo godilo rabincu, ne bil bi odnesel niti jedne dlake domov, da mu ni prišel gostilničar na pomoč.

Zivljenje, smrt.

Srečen je oni, komur je
Vsemogočni dal, da sme:
Za vino in ljubav živeti,
Za zlato svobodo umreti.

S.

(Iz Istre.)

Učitelj: Tonče, povej, je li beseda *magarac* glagol?

Tonče: Da, gospodine!

Učitelj: Kako to?

Tonče: More se reči: jaz magarac, ti magarac, on magarac, mi magaraci . . . . .

„Dovolj, dovolj!“

„Iz tebe, fant, ne bode nikoli slikar, k večjemu boš mazač, pa še slab!“

„Prav imate, gospod mojster, saj sem jaz očetu tudi tako pravil, ko so me dali k vam učiti.“

Naše učiteljice med seboj.

Na nemški šoli v Ljubljani je učiteljica gospodična Bauer, katere nekateri ljudje ne morejo prehvaliti.

Ni dolgo temu, ko je bilo na tej nemški šoli razpisano mesto učiteljice. Zglasila se je mej drugimi tudi kandidatinja s pristnim slovenskim imenom Zagorec. „Ad captandam benevolentiam“ predstavila se je tudi napominani učiteljici, gospodični Bauerjevi. Ta pa je ni nikakor ljubeznjivo vsprejela. Rekla jej je namreč: „Mit so einem bäuerischem Namen kann man wohl nicht auf die deutsche Schule in Laibach competiren. Überhaupt passen dazu Lehrerinnen vom Lande nicht, die verstehen zu wenig deutsch?“

Gospodična Zagorčeva je vsled tega nagovora nekda opazila:

„Bitte, bitte! Mein Name ist ja deutsch! Zagore kommt vom sägen her“.

Nečemo raziskavati ta pogovor na dalje, kajti dobro čutimo, da je gospodična Bauer najmanje opravičena spodtikati se nad tem, je li kako ime „bäuerisch“ ali pa ne.

V šoli.

Prvi dijak: Si li videl, koliko brazgotin ima suplent Hintner, ki je mej počitnicami radi krokanja bil na rotovži v „Schubzimmer-u“?

Drugi dijak: Jedno veliko menda, na lici. Menda od dvoboja.

Prvi dijak: Kaj še! Samo na glavi ima tri, koliko pa drugej, to vedi bès!

Drugi dijak: Čudno to. Piše se *Hintner*, a bili so ga vedno od *spredaj!*

Dober svet.

I.

Ker so v Poddragi ljudje tako trdovratni in prav nič ne pustijo k sebi, prišlo mi je na misel, bi li res ne bilo nobene pomoči. Premišljal sem in premišljal, naposled pa v svoji preprosti pameti vendar zalotil dobro sredstvo. To pa je!

„Kaj, ko bi v Poddragi napravili *majhen misijonček?*“

II.

Da se povzdigne stanovska zavest, dobili bodo uradniki uniforme. S tem se bodo ločili od drugih stanov.

Da bode pa ta ločitev še koreniteja, svetoval bi jaz, da se stopi še korak dalje in uradnikom zaukaže, da jim je v bodoče uradni jezik samo „*volapük.*“

Obad.

A-hacelj: Sta li čitala, da je Kalan našemu listu rekel „kanal“?

B-hacelj: Seveda. To je jako naravno, saj ima Kalan že v svojem imenu „kanal“.

C-hacelj: Ne glede na to pa mislim, da je Kalan pri tem hotel biti posebno laskav.

A-hacelj: Kako to? Jaz te ne umejem.

C-hacelj: Jako jednostavno. Kalan pravi da je „Brus“ „kanal“, a on sam vedno po tem kanalu šviga. Potem . . .

B-hacelj: Potem? Potem?

C-hacelj: Potem bi Kalan moral biti *podgana.*

Na kirurgičnem oddelku

v deželni bolnici v Ljubljani je za bolnike prav lep kraj. Bil je nedavno ondu kmet Babšek, če se ne motim iz Blatne Brezovice doma. Ležal je par tednov v blaženem miru, ne da bi mu bili nogo, ali roko, ali sploh kak bolen del njegovega telesa rezali ali odrezali. *Še pogledali ga neso.* Mož je mej tem časom postal pravi filozof. Misli si je: ako se meni, ki plačujem, tako godi, kako šele neplačujočim? Ali bi morda jaz ne mogel ozdraveti brez kirurgičnega oddelka?

In res, zbral je vse svoje moči, ostavil bolnico, odpotoval domov ter poklical si na dom zdravnika, ki ga je hitro rešil neznosnih bolečin. Kdor ne veruje, di ga sam uprašat. Če treba, povemo natančni naslov in še hišno številko za nameček.

A. Čujem, prijatelj, da so vam oče umrli.

B. Umrli so, da.

A. O siromak! Ali so bili dolgo bolni?

B. Da, jako dolgo.

A. Ali ste jim zdravnika poklicali?

B. Ne. Ko bi jim bilo hujše postalo, bi pa že bili poslali po zdravnika.

Vera je v nevarnosti!

Te besede neso več prazna fraza. V deželnem zboru kranjskem glasovali so za *Nemca* in *protestanta* dr. Bocka: *kanonik Klun, kapelan Žitnik, bogaboječi Povše, brumni Detela, dr. Papež, Ogorelec, Dragoš, Lavrenčič, Pakič* in drugi.

Če so torej kanoniki, kapelani, razni Povšeti in gospod *papež* sam za *luterana*, potem se nam pač ni čuditi, da se jadicuje, da vera peša.

Telegrami „Brusu“.

Opatija: Nuncij Galimberti bil je pred par tedni tukaj. Tukajšnji nemški list objavil je njegov prihod z dostavkom: „und er fing die *Kur an da*“.

Postojina: Fekete kar besni, ker so nemški častniki obojevali pri Proglerji. Progler si je pač mislil: „Man geht zum Schmied, nicht aber zum (*schwarzen*) Schmiedl“, peljal se je v Trst in stvar je bila gotova.

Celovec: Naš „*lintvern*“ je že marsikaj čul in videl, kaj tacega pa še ne. Oče Engelhart vskliknil je, ko je poizvedel vse: „O *vay geschrien!*“

Gorica: Oba Tonkljija hodita, kakor maček okolu vrele kaše. Dr. Mahnič pa je tako silno učen, da ve celó, od kod prihaja beseda „politika“! Same radosti drgne se ob „*krvavo stegno*“.

Gorica: Stara, to je Mahničeva in Tonkljjeva „Soča“ oduševlje se za uniformo v šoli. Mahnič in Tonklj bodeta v bodoče nosila pavovo perje za klobukom.

Št. Peter na Notranjskem: Župnik Verbajs od same jeze 10 *ky.* shujšal, ker se boji, da ne bi Št. Peter druga Poddraga postal. Vsa tolažila Verbajsova do ljudstva zastonj.

O deželnem zboru kranjskem
govorili bodemo v prihodnji številki obširneje.

Listnica uredništva.

Gosp. Bojan: Nam je znano. — Gosp. C. M. že se prideta na vrsto. Morebiti bode tudi za nepodpisanega B. kaj odletelo.

O junaštvu pri vinu

poje hrvatski pesnik Stjepan pl. Miletič v jedni svojih „Grobnih pesmij“ mej drugim tako:

Da imade kod nas
Tol'ko poštenjaka
Koliko imade
Uz vino junaka.

I da ima na pô
Tol'ko značajeva,
Kolikim se slava
Po Hrvatskoj pjeva.

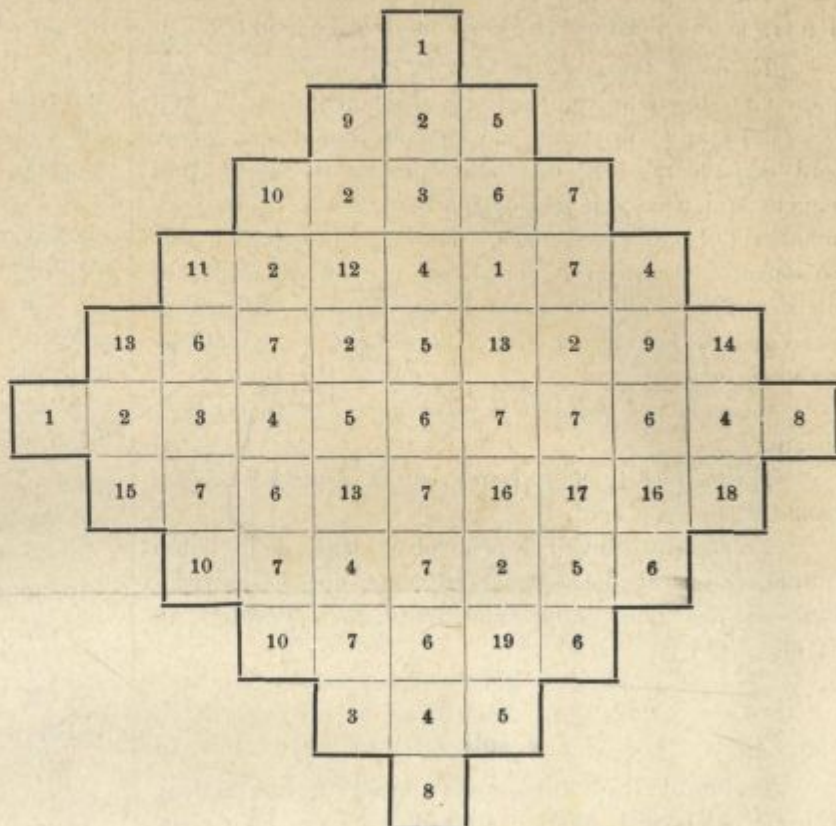
I da ima četvrt
Bar toliko čina
Sa kol'ko se rieči
Slavi domovina.

I tisući dio
Tol'ko kapi krvi
S koliko se vina
Dušman će da smrvi:

Hrvatska bi dugo
Stigla već na metu
I države jače
Ne b' bilo na svietu.

Ali se ne čitajo te kitice, kakor da so
za Slovence zložene?

Zabavna naloga.

Ako se navedene številke zamenjajo s črkami, dobi se nastopni pomen:

1. soglasnik, 2. posoda, 3. nezgoda, 4. tica, 5. samostalnik, 6. ime slavnega slov. boritelja, 7. ime slovenskega pisatelja, 8. narava, 9. slovansko mesto, 10. rod človeški, 11. soglasnik.

Črke srednje vrste križema (nizdolu in od leve na desno) po-vejo ime slavnega slovenskega boritelja.

Fotografija Poddrage.

Podpisani je fotografiral to jako romantično in zanimivo vas. — Fotografije prodajam po 1 gld. 50 kr. franko.

Dragotin Žagar,
fotograf v Vipavi.

Vinko Čamernik,

kamnosek v Ljubljani
nasproti parnemu mlinu.

priporoča se prečastiti duhovščini za izdelovanje cerkvenih umetnih kamnoseških del, p. t. občinstvu za napravo nagrobnih spomenikov po najnovejših obriših in različnih marmorjev.

Prevzame tudi vsako kamnoseško delo pri stavbah ter zagotavlja vsakterega s solidnim delom in nizkimi cenami popolnoma zadovoljiti. Z veleštovanjem udani

Vinko Čamernik,
kamnosek.

(6 6—6)

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev,
lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.
Ljubljana,

za Franciskansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njiju stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano reelno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupce so **oljnate barve v ploščevinastih puščah** (Blehbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfineje naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 22—24)

➡ Cenike na zahtevanje. ⬅

Krasno izdelana
podoba Levstikova

v veliki obliki, v dveh barvah na karton tiskana, dobiva se v

„Narodni Tiskarni“

po 30 kr., po pošti po 35 kr.